

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. november 2-án.

Második Thesszalónikai levél 2. rész 16-17. verse: „Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, vigasztalja meg a ti szíveteket...”

Kedves Testvéreim!

A mai vasárnapunkra meghívtuk mindazokat, akiket az elmúlt évben gyász ért és szerettük sírja mellett kellett megállniuk. Elveszítettek gyermeket, házastársat, szülőt, nagyszülőt, testvért, kedves rokont. A veszteség fájalmában pedig nehéz meglátni a kivezető utat, de hadd fogalmazzak így, hogy nehéz megtalálni a feloldást, a megoldást. A mai vasárnapunk, vigasztalás vasárnapja ebben lehet segítség a gyászolóknak.

Vagyunk itt az istentiszteleten olyanok is, akiknek a veszteség fájalmával nem az elmúlt évben kellett megküzdenünk. A seb már kicsit gyógyult, az életünkben megyünk tovább, de ha visszagondolunk szeretünk elvesztésére, akkor tudjuk és érezzük, hogy nekünk is szükségünk van a vigasztalásra.

Azt pedig látnunk kell, hogy az életünkben sokféle gyász van, amiben szükségünk lehet a vigasztalásra. Elveszítünk kapcsolatokat, amelyek sokat jelentettek nekünk, és megéljük azt, hogy elhagytak minket. Elveszítünk munkát, ami sokáig tartást adott az életünknek, és idő kell ahhoz, hogy feldolgozzuk. Szükségünk van mindnyájunknak a vigasztalásra, akik az elmúlt egy évben élték meg a gyászt, akik korábban veszítettük el szerettünket, vagy más súlyos veszteség ért bennünket.

Úgy kezdődött ez a mondat, amit hallottunk Pál apostol leveléből, hogy „maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket...” A vigasztalás Isten szeretetéből fakad. Talán a legnehezebb kérdés ezt felvetni, amikor veszteségről beszélünk. Isten szeret minket! A másik oldalon pedig ott vannak a kérdéseink. Isten szeret minket? Akkor miért veszi el tőlünk azt, akit szeretünk? Miért vesz el tőlünk fontos személyeket? Miért nem hagyja, hogy az életünkben minden menjen tovább szépen, a maga medrében, egészen a legvégső időig? Van egy énekünk, amelyiknek az egyik sora így hangzik: „azt bünteti kit szeret, másként ő nem is tehet” (394. dicséret 1. vsz.). Valaki azt mondta egyszer, hogy akkor engem ne szeressen az Isten. Az ének úgy hangzik valójában, hogy „ha büntet is, ő szeret, másként ő nem is tehet”. Vajon érezzük-e Isten szeretetét az életünkben akkor is, amikor fájalmak érnek minket, amikor veszteséget látunk?

Hiszem ugyanis, hogy minden vigasztalásnak az alapja az, amit itt a gyülekezetben el tudunk mondani, hogy Isten szeret minket. Akkor is, hogyha úgy érezzük, Ő vett el tőlünk valakit. Akkor is, hogyha kérdés és vád van a lelkünkben. Ő szeret. Annyira szeret, hogy értünk adta az Ő egyszülött Fiát, Jézus Krisztust. Őt áldozta fel a mi életünkért! Isten, aki ezt megtette értünk, ne ajándékozna nekünk Krisztussal együtt mindent? Hiszem, hogy Isten mindent nekünk ajándékoz. Hiszem, hogy még a veszteségeinkben is ezt láthatjuk. Hiszem, hogy Isten nem vesz el tőlünk senkit, hanem Ő magához fogad. Még a halálon túl is, a földi életen túl is a szeretetébe fogad minket. Isten szeretett és szeret minket!

„Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg...” Ebből a szeretetéből ajándékoz meg minket örök vigasztalással. Olyan vigasztalással, aminek nincsen vége. Ez ugyanis örök. Sok mindenre szoktuk használni azt a szót, hogy örök. Házastársak fogadnak örök hűséget egymásnak, pedig csak a földi életre fogadunk hűséget. Beszélünk örök értékekről, amelyek csak itt a földön értékesek. Isten olyan vigasztalást ad, ami nem csak erre a földi életre szól, hanem olyannal, ami örök, vagyis végtelen.

Emlékszem, hogy általános iskolában voltak néha viták a folyosón, és ment a válaszolgatás, hogy „nem”, „de”; „nem”, „de”. Aztán, amikor megunták, akkor elkezdték sokszor mondani egymás után, hogy „nem, nem, nem”, meg azt, hogy „de igen, de igen, de igen”. A végén, amikor reménytelenné vált a dolog, akkor az egyikük azt mondta, hogy akárhányszor is mondod azt, hogy „nem”, én mindig eggyel többször mondom azt, hogy „de igen”. Tulajdonképpen kimondta, hogy ha eljutnának is olyan számig, amit már felfogni is nehéz, még akkor is lenne egy, amit hozzá lehetne adni. Ez a végtelen. Amikor már leírni sem tudjuk a számot, mert nem elég hozzá semmilyen szuperszámítógép, még akkor is hozzá lehet adni egyet.

Isten ilyen vigasztalással ajándékoz meg minket. Amikor azt gondoljuk, hogy abban a helyzetben nem lehet vigasztalás, akkor Jézus Krisztusban a mi Mennyei Atyánk hozzá ad még egyet, és meglátjuk, hogy van vigasztalás. Mennyire fájalmas elveszíteni egy gyermeket, egy házastársat, egy szülőt. Milyen mélyen tud érinteni minket, amikor valaki elhagy, vagy otthagyt minket. Amikor azt érezzük, hogy nem kellünk

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. november 2-án.

senkinek. Isten pedig mindehhez hozzáad még egyet, és azt mondja, hogy ebben a helyzetben is szeretlek. Még akkor is, amikor már senki más nincsen melletted. Akkor is, amikor senki másra nem számíthatsz. Akkor is ott vagyok Veled. Ez az örök vigasztalás!

„Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg...” Az örök vigasztalás mellett ott van a jó reménység is. Olyannal, ami segít és épít. Vannak reménységeink, amelyek inkább csak a vágyainkról szólnak. Van azonban olyan reménység, amelyik a tapasztalatunkról szól. Arról a tapasztalatról, hogy Isten szeret minket, és hordoz minket, és felemel minket. Tudjuk, mert éreztük, hogy Ő ezt megteszi. Ha pedig ezt megtette a múltban, akkor meg fogja tenni a jövőben. Lehet, hogy még nem látjuk, amit a jövő hoz, de hisszük, hogy Istennel együtt szép jövőnk lesz.

Afrika legdélibb részét úgy hívják, hogy a Jóreménység foka. 1488-ban, amikor az első hajósnak sikerült megkerülni a kontinenst, akkor még a vihar fokának hívták, de később átnevezték. Az itt megtalált út ugyanis azt a lehetőséget adta, hogy van tengeri összeköttetés is India irányába. Egy új útvonal, amin a jövőben sok lehetőség nyílik meg. Azt hiszem, hogy a mi jó reménységünk is ilyen. Isten, Jézus Krisztusban olyan utat nyitott meg a mennyország felé, amelyen haladva számunkra is sok lehetőség nyílik meg. Megnyílik a közvetlen kapcsolódás Istenhez, megnyílik az a lehetőség, hogy Ő átölelje a mi fájdalmas, összetört, gyászoló szívünket. Jó reménységgel ajándékozott meg minket Isten.

Biztosan utazott már mindenki valamilyen hajóval, akár itt az Öreg-tavon is. Mindaddig nem lehet kiszállni, amíg a matrózok azt a hajót a parthoz nem rögzítették. Ha már a szárazföldre van kötve, akkor azt a hajót nem sodorja el a hullámozás sem. A reménység az a köté, amivel magunkat Istenhez kötjük, és így mindent megkapunk Tőle, amivel csak meg tud ajándékozni bennünket. Van egy énekünk, amelyik így fogalmaz: „Reménység kötével / Véle már összeköttem, / Erős hitem kezével / Már öbelé helyeztettem; / El nem szakaszt tőle már / Sem élet, sem a halál.” (357. dicséret 3. vsz.)

„Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, vigasztalja meg a ti szíveteket...” Pál apostol sem tudott másról írni, mint arról, hogy Isten vigasztalja meg a ti szíveteket! Mi tudjuk egymást támogatni, oda tudunk figyelni a másikra, de vigasztalni teljes mélységében nem tudunk.

Az udvarunkon van egy nagy láda, amelybe egy bokrot ültettünk. Évek óta igyekszünk minden tápanyaggal ellátni, locsolni, de nem akar növekedni. Rájöttünk, hogy hiába minden gondoskodásunk, a hely az, ami kicsi a számára a növekedéshez. Vagy nagyobb ládába kellene ültetnünk, vagy a szabad földre.

Valahogyan a mi lelkünk is így van mindazzal, amit embertársainktól kapunk. Az véges. Egy idő után nem látjuk a fejlődés lehetőségét. Így van ez a vigasztalással is. Embertársaink mellénk állnak, de egy idő után a lelkünk nem tud tovább kapaszkodót találni, és nem tud vigasztalódni. Istenben azonban a teljes mélységét átélhetjük a vigasztalásnak. Azt, amit Jézus Krisztusban nekünk elkészített. Azt, amit mi is átélhetünk. Ott is van tovább a mi Istenünkben, ahol mi azt már nem látjuk.

Túrmezei Erzsébetnek van egy verse, aminek az a címe: „Amikor nincs tovább”. „Egy darabig elvisz a láb is... / de gyilkos ingoványhoz ér... / félelmetes szakadékhoz ér... / zúgó folyam partjához ér... / és akkor nincs tovább. // Egy darabig elvisz a szív is... / utat lel ingoványon át / lélekvesztőt a folyamon... / aztán elér oda, ahol / a szívnek sincs tovább. // És ha már a szív sem lel utat / át gyilkos ingoványokon, / folyamon, sellőn, tengeren: / a hiten, a hiten a sor, / és mégis van tovább. // A hit elvisz... elvisz a célig. / Megfáradottnak szárnyat ad. / És vészen át és poklon át / oda, az Istenig ragad. / És akkor nincs tovább. // Nincs tovább, mert vége az útnak, / és nincs tovább a küszködés, / és nincs tovább a fájdalom. / Csak az élet, csak az öröm, / a béke van tovább.”

Ámen!